

ще не уклав декларацію про вибір лікаря (так званий, червоний список). При цьому від загальної кількості таких пацієнтів щомісячно будуть вираховуватися люди, які вже підписали декларації з лікарями.

Таким чином, Україна перейшла на модель закушівлі медичних послуг на первинній ланці. Усі медичні заклади – бюджетні установи, які стали комунальними некомерційними підприємствами, уклали договір із НСЗУ та почали отримувати кошти за капітаційним принципом (заклад отримує встановлену суму за пацієнта незалежно від того, чи звертається той по послуги). Застосування такої системи дозволяє не лише покращити якість послуг, а й фінансувати їх діяльність відповідно до кількості пацієнтів, які до них прикріплені.

Використані джерела

1. Баєва О. В. Менеджмент у галузі охорони здоров'я: навч. посібн. К.: Центр учбової літератури, 2008. 640 с.
2. Загорський В. С. Управління фінансовими ресурсами закладів охорони здоров'я [текст]: монографія / В. С. Загорський, З. М. Лободіна, Г. С. Лопушняк. Львів: ЛРІДУ НАДУ, 2010. 276 с.
3. Національна стратегія реформування системи охорони здоров'я в Україні на період 2015-2020 років // База даних «Законодавство України» / ВР України. URL: <http://uoz.cn.ua/strategiya.pdf>
4. Про схвалення Концепції Загальнодержавної програми «Здоров'я 2020: український вимір». Розпорядження Кабінету Міністрів від 31.10.2011 № 1164-р // База даних «Законодавство України» /ВР України. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/1164-2011-%D1%80>

Андрій БОГДАНЕЦЬ

здобувач освітньо-професійної програми

«Публічне управління та адміністрування» THEU

Науковий керівник – д.е.н., професор, професор кафедри менеджменту, публічного управління та персоналу THEU Григорій МОНАСТИРСЬКИЙ

УДОСКОНАЛЕННЯ ДІЯЛЬНОСТІ АПАРАТУ ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Відповідно до статті 7 Регламенту Верховної Ради України організаційне, правове, наукове, документальне, інформаційне, експертно-аналітичне забезпечення діяльності Верховної Ради, її органів, народних депутатів, депутатських фракцій, а тепер і депутатських груп, здійснює її Апарат, який діє на основі Положення про Апарат Верховної Ради України, що затверджується Постановою Верховної Ради України.

Секретаріати комітетів як структурні підрозділи Апарату підпорядковані відповідно комітетам Верховної Ради України і керівнику Апарату. Сьогодні

секретаріати комітетів здійснюють організаційно-інформаційне, консультативно-правове, методичне забезпечення діяльності комітетів. Отже, секретаріати і комітети працюють як єдине ціле, як єдиний механізм. Всі інші структурні підрозділи Апарату мають більш ефективно співпрацювати з комітетами та їхніми секретаріатами для забезпечення своєчасної, якісної підготовки проектів законів та інших актів на розгляд Верховної Ради України на всіх стадіях законодавчого процесу аж до підписання Президентом України. Порядок денний поточної сесії свідчить, що найбільша кількість законопроектів надходить від народних депутатів України – суб'єктів права законодавчої ініціативи. Ця тенденція зберігається уже декілька років, однак варто зазначити, що ці кількісні показники ще не переросли в якісні. У зв'язку з цим постає питання про більш детальне вивчення законопроектів одразу після їх надходження до Верховної Ради України. Необхідно зазначити, що мають місце випадки, коли народні депутати вносять законопроекти, в яких назва не відповідає їх змісту. Звичайно, що це робиться свідомо для того, щоб відповідний законопроект потрапив у потрібний комітет, хоча за предметами відання законопроект до цього комітету не належить. Інколи такі хитрощі застосовуються з метою внесення законопроекту, який вже було відхилено на поточній сесії. Зрозуміло, що сектор реєстрації законопроектів не завжди може розгледіти таку еквілібристику, оскільки приймає законопроекти для реєстрації, виходячи з формальних вимог Регламенту щодо їх оформлення. Разом з тим, статті 93, 94 Регламенту дають право Комітету з питань Регламенту, депутатської етики та забезпечення діяльності Верховної Ради України та головним комітетам з підготовки і попереднього розгляду законопроектів у разі виявлення неякісних законопроектів відбракувати їх, тобто повернути суб'єкту права законодавчої ініціативи без розгляду на пленарному засіданні. Однак статистика свідчить, що це право комітетом використовується не повною мірою. Можливо, тут має місце недостатня активність відповідних секретаріатів комітетів, адже вміле та правильне використання норм Регламенту дало б можливість розвантажити порядок денний Верховної Ради України, заощадити час і матеріальні ресурси.

Важливу роль у законодавчому процесі відіграє Головне науково-експертне управління як структурний підрозділ Апарату Верховної Ради України. Адже позиція головного комітету щодо подальшої долі законопроекту в багатьох випадках залежить і від характеру висновків цього підрозділу. Крім того, можна без перебільшення сказати, що кваліфікований, об'єктивний, науково-експертний висновок є не тільки ефективним фільтром, але і потужним джерелом удосконалення законопроекту. В більшості випадків зауваження і пропозиції Науково-експертного управління використовується комітетами у подальшій роботі над законопроектами і часто-густо є причиною відкликання законопроектів відповідними суб'єктами права законодавчої ініціативи.

Важливу роль в законодавчому процесі мають виконувати секретаріати депутатських фракцій, тепер і груп, які також є структурними підрозділами Апарату. На них покладено вирішення цілого комплексу питань пов'язаних з інформаційним, консультативно-методичним, організаційно-технічним, документальним забезпеченням народних депутатів України, які входять до складу фракцій або груп. Практика роботи секретаріатів депутатських фракцій у Верховній Раді України, аналіз положення про секретаріат депутатських фракцій та професійно-кваліфікаційні характеристики і посадові інструкції їх працівників свідчить, що на сьогоднішній день у роботі секретаріатів депутатських фракцій склалися такі основні функціональні напрями: це – забезпечення народних депутатів України матеріалами, необхідними для розгляду внесених на засідання депутатських фракцій питань; підготовка узагальнень щодо експертних висновків, наданих до законопроектів, супровідних та інших документів, пов'язаних з роботою над законопроектами; за дорученням керівництва фракції також беруть участь у розробці проектів, законів і постанов (ці секретаріати), у підготовці аналітичних матеріалів, економічних розрахунків та попередніх висновків щодо доцільності внесених законопроектів. Це, безумовно, невичерпний перелік тих завдань і функцій, виконання яких покладено на секретаріати фракцій. Головна складність – оцінка завантаженості та обсягів роботи їхніх працівників, а отже, і визначення критеріїв для встановлення чисельності та структури, полягає в тому, що внутрішня діяльність депутатських фракцій організується ними самостійно. Проблемою є те, що працівники секретаріатів фракцій сформованих за партійною належністю, окрім виконання покладених на них завдань у структурі Апарату, в деяких випадках виконують ще і суто партійні доручення. Відомо, що партії мають свої організаційні структури та апарати, тому працівники секретаріатів фракцій не повинні займатися партійно-політичною роботою, а мають зосередитися на парламентській діяльності.

Потребує певного вдосконалення організаційно-кадровий потенціал, який формується безпосередньо керівниками фракцій. І тут треба зазначити, що мають місце факти надання переваг партійної приналежності кандидатів, аніж їхнім професійним якостям. Дуже часто ці кандидатури не відповідають вимогам професійно-кваліфікаційних характеристик посад щодо стажу роботи за спеціальністю та стажу державної служби. Аналіз дослідження діяльності секретаріатів депутатських фракцій, що проводиться Головним організаційним управлінням, дає можливість виявити резерви для підвищення ефективності цієї діяльності. Тому вбачається за необхідне: перше – узгоджувати з Головним організаційним управлінням Апарату Верховної Ради України відповідні положення про секретаріати депутатські фракції, а також посадові інструкції та професійно-кваліфікаційні характеристики посад державного службовця секретаріатів. Друге. Брати до уваги висновки Головного організаційного управління Апарату Верховної Ради України при формуванні кадрового

резерву секретаріатів депутатських фракцій. Третє. Під час проведення стажування на вакантні посади працівників секретаріатів фракцій стажистам, окрім стажування у секретаріатах фракцій бажано проходити стажування у комітетах Верховної Ради України, чи хоча б ознайомитися з їхньою роботою. Це було б дуже корисно. Четверте. Організувати із залученням інших управлінь та структурних підрозділів Апарату Верховної Ради навчання за окремим тематичним планом працівників секретаріатів депутатських фракцій.

Використані джерела

1. Про Регламент Верховної Ради України: Закон України від 10.02.2010. *Відом. Верхов. Ради України*. 2010. № 14–15, № 16–17.
2. Конституція України від 28.06.96. *Відом. Верхов. Ради України*. 1996. № 30.
3. Кислий П., Вайз Ч. Становлення парламентаризму в Україні: на тлі світового досвіду. К. : Абрис, 2000. 414 с.
4. Яриш О. Н., Серьогін В.О. Державне будівництво та місцеве самоврядування в Україні: підручник. Х. : Вид-во Нац. ун-ту внутр. справ, 2002.

Володимир БОДНАР

здобувач освітньо-професійної програми

«Публічне управління та адміністрування» ТНЕУ

Науковий керівник – к.е.н., доцент, доцент кафедри менеджменту,
публічного управління та персоналу ТНЕУ Інна ЧИКАЛО

УДОСКОНАЛЕННЯ РЕГЛАМЕНТАЦІЇ ПРОЦЕДУР ВИКОНАННЯ РОБІТ ПЕРСОНАЛОМ ОРГАНІЗАЦІЇ

Ключову роль в процесі регулювання діяльністю персоналу, який обіймає певні посади відіграє регламентація процедур виконання працівниками робіт. Зазначимо, що під регламентацією діяльності розуміють створення документів, зокрема внутрішньо-організаційних, що містять вимоги як до виконуваної роботи, так і до працівників, що здатні цю роботу виконувати. Відтак, регламентацію діяльності здійснюють з метою визначення відповідності працівника та виконуваної ним роботи в умовах організації.

До регламентації відносяться не тільки юридичні норми й правила, тобто державні закони, підзаконні акти (укази та ін.), але й різноманітні внутрішні інструкції, положення, організаційні структури, регламенти організацій, стандарти [1]. Неправильно виконані роботи з регламентації приводять до втрат ресурсів організацій. Разом з тим, багато організацій не мають розроблених і налагоджених бізнес-процесів.

Одним з інструментів удосконалення бізнес-процесів у діяльності організацій є регламентація. Але дуже часто багато регламентних документів (регламенти процесів, положення про підрозділи, посадові інструкції), прийняті в організації не працюють. Основними причинами є неефективність системи